

Forord

For et kvart århundrede siden var det vældig moderne at benytte sig af kontaktannoncer i aviser og blade, hvis man søgte en livsledsager eller blot lidt uforpligtende erotik. I vore dage sker dette forehavende fortrinsvis via internettet. Uanset mediet fortsætter jagten.

Da Rita Naabye udkom med sin bog *Skummetmælk*, som beskriver en kvindes møde med de mange mænd, der reflekterede på hendes kontaktannonce, vakte det stor fuora. Måske fordi Naabye på det tidspunkt var 57 år, og læserne mente, hovedpersonen måtte være Naabye selv. Det spørgsmål vil jeg lade stå åbent – fakta er, at bogen er skrevet med såvel vid som humor. Bogen afrundes med lovning på en senere opsamling af nye møder, men der skulle gå ikke mindre end 10 år, før fortsættelsen udkom.

Jeg har mødt Rita Naabye, som for længst har fejret sin 85-års fødselsdag, og hun fortæller med entusiasme om sit livs oplevelser, som var hun stadig sytten – en bemærkelsesværdig, åndsfrisk og hjertevarm kvinde. Hendes mange bøger har alle rørt mig på hver sin måde. Nogle er seriøse andre humoristiske som netop *Skummetmælk* og efterfølgeren *Med kærlig hilsen billet mrkt. sex*. De er også fortsat aktuelle trods det skiftende medie og de mere moderne kønsroller, og de fortjener at blive læst eller genlæst.

Jeg har redigeret og sammenlagt de to bøger – Jesper Deleuran har illustreret på brillant vis, og nu fremstår en helt ny bog med titlen KONTAKT.

Rigtig god fornøjelse!
Susanne Jespersen

1. KAPITEL

Der findes episoder i ethvert menneskes liv, som vedkommende aldrig helt kan glemme - for eksempel den første kærlighed.

Den sommer, jeg fyldte 18 år, havde jeg min første erotiske oplevelse, men han fandt til min store sorg en anden pige efter et par for mig helt uforglemmelige måneder. Da jeg havde fundet mig selv oven på den historie, begyndte jeg at blomstre op og blive den glade pige igen, som jeg havde været før min første kærlighedssorg. Jeg havde ellers ikke regnet med, livet igen ville blive værd at leve. Men det blev det.

Jeg var medlem af vandrelauget, og i min ferie i året 1948 tog jeg på en vandretur rundt i Danmark. Vejret var skønt den sommer, og jeg fandt nye venner. Vi piger var alle steder i mindretal i forhold til drengene. Pigerne fik på den tid ikke tilnærmelsesvis så gerne lov af forældrene, som drengene fik det, til at begive sig ud i en verden, hvor de kunne blive udsat for stygge ting. Under stor modstand fra mine forældres side drog jeg af sted med min ransel på ryggen iført shorts, vindjakke og vandrefodtøj.

Åh, for en ferie, en berusende følelse af frihed. Måske den bedste ferie i mit liv. Den allerførste dag fandt jeg i Rudkøbing sammen med to unge mænd på min egen alder, og vi var sammen i cirka to uger. Der var rift om mig, hvor vi kom frem. Jeg blev feteret efter noder og var helt på toppen. Jeg badede mig i de unge mænds beundring og nød deres jalousi, hvor de langede ud efter hinanden på forskellige raffinerede måder for at opnå min gunst.

En skulle jo have fornøjelsen, og efter nogle dages vaklen tillod jeg mig selv at blive forelsket i en fyr ved navn Bernhard. Han var høj og

slank, havde et pragtfuldt naturbølget hår, lange øjenvipper og var yderst ihærdig i sine bestræbelser på at vinde mig helt for sig selv. Jeg var naturligvis smigret over hans anstrengelser og gav efter. De andre erkendte deres nederlag og blev mine gode kammerater.

Hvor jeg var udadvendt, glad og optimistisk, var min Bernhard indadvendt, lidt mut og den fødte pessimist. Han var det, vi i tidens sprog kalder en knudemand. Jeg så det som en fornem opgave at få ham åbnet. Han var rasende jaloux, men både jeg og de andre knægte var klar over hans vanskeligheder, og jeg gjorde mit bedste for at drage ham ind i vor glade kreds. Vi overnattede dels på vandrehjem, dels i høstakke og somme tider på en venlig bondes høloft. Jeg søgte ly i Bernhards arme, når musene puslede omkring os, og han var den store, varme beskytter, naturligvis altid beredvillig til at værne mig mod mus og lignende rædsler.

Solen bagte alle fjorten dage fra en skyfri himmel, og hans og min temperatur steg i takt med varmegraderne. De to skønne uger fik bare alt for hurtigt ende, og da vi boede i hver sin provinsby, måtte vore veje skilles.

Sorgen var stor, og vi var næsten ikke til at vriste fra hinanden, men vore respektive lærepladser ventede, og vi svor hinanden evig troskab og et dagligt brev, indtil den dag ville komme, hvor vi udlært og fri kunne hengive os til hinanden og vores brændende lidenskab. Vi indledte en korrespondance, hvor jeg spekulerer på, om ikke postbuddet har gået rundt med brandvabler på de hænder, der så flittigt besørgede vores gloende breve. Bernhard havde ikke været knyttet til nogen pige før mig, hvor jeg som nævnt allerede havde én erfaring bag mig. Det talte Bernhard og jeg dog aldrig om.

Når mine jævnaldrende i dag taler om tidens forfløjne ungdom, minder jeg dem altid om vores egen. Det, de unge i dag ikke lægger skjul på, de gør, gjorde vi andre såmænd også, men det var bare udadtil helt tys-tys. Ungdommen er ikke værre end dengang, men verden udenom har ændret sig.

Da jeg genså Bernhard, og vi genoptog vort forhold efter den højst ufrivillige cølibat, blev jeg dog så småt klar over, at han måske alligevel ikke helt var sagen for mig. Hans evindelige jalousi, hans nærighed, hans ambitioner og mangel på humor begyndte så småt at irritere mig. Gradvist tabte mine varme følelser sig. Da jeg blev klar over, at det forhold måtte høre op, var jeg både for fej og for umoden til at slå op med ham. Jeg var ikke i stand til at formulere det på en passende hensynsfuld måde, og jeg anede ud fra egen erfaring, hvor hårdt et slag det ville blive for en ung og uerfaren mand at blive kasseret af sin første kærlighed. Det måtte nødvendigvis blive til en følelse af at have lidt et svidende nederlag.

Jeg stak af. Jeg rejste til en anden by og forbød mine forældre og venner at fortælle ham, hvor jeg var. Skammelig opførsel, som kun min alder kan undskylde. Bernhard belejrede mine forældre. Han tiggede og bad, men de holdt tæt. Han skrev breve, som han afleverede til mine forældre, hvorfra de så blev videresendt til mig, men jeg besvarede dem aldrig. Jeg fik at vide, hvor elendigt han havde det, men når det blev mig fortalt, slog jeg det hen.

Cirka to år fortsatte hans bønskrifter om at blive taget til nåde, men jeg var urokkelig. Jeg var sikker på, at som jeg havde overvundet *min* første ulykkelige kærlighed, ville han også komme over sin. Jeg havde aldrig dengang i tankerne, at netop fordi vore sind var så forskellige,

var det måske langt sværere for ham end for mig. Hans manglende evne til at skabe kontakt har gjort situationen dobbelt svær. Det faldt mig dog først ind mange år efter, da jeg havde fået en mere moden tankegang.

Bagefter har jeg ofte tænkt på, at det var mærkeligt, at det forhold ikke fik følger i form af en graviditet. På den tid hæklede vi piger jo selv vort pessar!

Brevene hørte omsider op. Jeg giftede mig og glemte aldeles Bernhards eksistens. Nogle år efter så jeg i *Tidens kvinder* reportagen fra et celebret bryllup. Min Bernhard blev gift med en vidunderlig, ung pige fra et rigmandshjem i Hellerup. Det fremgik, at hun var enebarn, så godt ud og var enearving til en stor formue. Bernhard var i kjole og hvidt og smilede lykkeligt til fotografen.

Der faldt en sten fra mit hjerte. Nu var han i havn. Han havde glemt mig. Han havde fået nogle af sine ambitiøse drømme opfyldt. Kort sagt: Han måtte være lykkelig.

Hvor jeg dog glædede mig på hans vegne, og det lettede på det gran af dårlige samvittighed, der altid mere eller mindre havde naget mig, når jeg talte med venner, der havde kendskab til hans og mit forhold.

2. KAPITEL

Den mindeværdige vandreferie fandt sted for præcis 33 år siden. I dag, hvor jeg vejer omkring 20 kilo mere end dengang, er det ikke just vandreture, jeg bruger min tid på. Jeg er decideret overvægtig, mit hår er grånende, og jeg lader det tone. Jeg er fraskilt og har levet alene i omkring fire år. Jeg er farmor, men mine to sønner og deres familie bor i Jylland. Jer er (som den skarpsindige læser for længst har regnet ud) fyldt 52 år, og jeg har et godt job som socialrådgiver. Min ret store og gode andelslejlighed ligger i en sidegade i indre København.

På mange måder er alting for så vidt i orden, og jeg fungerer tilsyneladende godt, men når jeg har fri, føler jeg ensomheden tungt i weekenden og de aftener, jeg tilbringer alene hjemme. Trods hyggelige aftener foran tv-skærmen mangler der noget i min tilværelse, og det går mere og mere op for mig, hvad det er. Kort sagt: Jeg mangler en mand!

Siden jeg fejrede min 50-års fødselsdag, er det mere og mere gået op for mig, at nu *har* solen passeret Zenith, og det er ved at være på høje tid at se sig om efter en fast ven. Da chokket efter min skilsmisse først havde fortaget sig, nød jeg den berusende følelse af frihed de første to år, men pludselig gik det med al tydelighed op for mig, at det at være alene resten af livet alligevel nok ikke ville være lykken for mig.

Et erfarent menneske har udtalt: *Ægteskabet er som en ålerruse. De, der er ude, vil ind, og de, der er inde, vil ud.* Jeg begynder så småt at give vedkommende ret.

De to sidste år har jeg været trofast læser af kontaktbrevkasser og annoncer under rubrikken *Personlige*. Desværre går det mere og mere

op for mig, at er man en midaldrende kvinde og tilmed overvægtig, så besidder man absolut ikke de fornemmeste egenskaber i vore dage.

Mænd i halvtredserne og tresserne er absolut ikke fordringsfulde, men de fleste ønsker sig partnere, der skal være yngre end dem selv, og så kommer det allerværste: Disse partnere skal være slanke! Løse- net i vor tid er *slank*. Der findes ikke den karakteregenskab såsom et kærligt sind, omsorg for manden, humor, livsglæde, loyalitet, ømhed, følsomhed, intelligens eller trofasthed, der hverken hver for sig eller samlet kan hamle op med det at være slank. Så meget har jeg da fattet. Jeg ville aldrig turde lægge billet ind på nogen annonce. Mænd i 50-60-årsalderen er efter statistikkerne den gruppe i befolkningen, der er mest udsat for at få blodpropper, og jeg tør ikke påtage mig risikoen ved, at en mand *i sin bedste alder* skal sætte sit helbred og liv på spil ved synet af al min kvindelige yppighed, så indtil videre har jeg sat sagen i bero.

Imens jeg spekulerer på, hvordan jeg finder en efter mine begreber passende partner, keder jeg mig videre. Af den grund trøstespiser jeg og føler mig i mere end én forstand *kropumulig*.

Jeg læser alt, hvad jeg kan få fat i af slankekur. Går på kur i otte dage, vejer mig, har kun tabt et par hundrede gram og gungrer sporenstregs ud i køkkenet for at rasere køleskabet og finde trøst. Det er med tungt hjerte, jeg erkender for mig selv, at jeg ikke tilhører typen, der er i stand til at leve på håbet. De, der mestrer den kunst, bliver i hvert fald ikke fede.

Finder ud af at klistre en forside fra et ugeblad uden på køleskabets dør. Det viser en kvinde *før og efter*, hun har fulgt en kur, hvorved hun tabte 50 kilo i løbet af et år.

Der går igen otte dage, hvor jeg vitterlig slipper køleskabets dør ved det henholdsvis skrækindjagende og opmuntrende syn. Jeg sulter videre foran tv-skærmen. Jeg begynder at bide negle. Da otte dage igen er gået, finder jeg ud af, at billedet er blevet en vane. Jeg ser det overheadet ikke længere, og det hele kan såmænd også være lige meget, forsikrer jeg mig selv om. Et år er sandelig lang tid, og selvom jeg til den tid skulle have tabt mig de overflødige kilo, er jeg i mellemtiden blevet 53 og er kommet endnu længere væk fra at være lige netop det, en midaldrende mand mener, han har brug for.

På den måde kommer mit liv ind i en slags fast turnus. Otte dages perioder med deres mønster af tro, håb og forsagelse. Da opstår den geniale tanke i min hjerne, at jeg jo kan forsøge *selv* at avertere.

Jeg foregøgler mig selv, at et eller andet sted i Danmarks rige må der da findes en fornuftig, moden mand, der ved præcis, hvad han har brug for – netop mig! En kvinde med mange gode egenskaber, ikke slank, men til gengæld med smilehuller i knæene, på hænderne, albuerne og andre unævnelige steder. Der må da være en mand, der kan finde et eller andet attraktivt ved mig.

Hvis han ønsker sig en lille, dugfrisk rosenknop – ja, så kan jeg aldrig komme i betragtning, men der må da være en almindelig mand, der ønsker sig en almindelig kvinde. En jævnaldrende partner, som han kan tale med i de stunder, hvor han alligevel ikke har overskud og kræfter til det, der til en hver tid er sjovere.

Det måtte da også være rart for sådan en mand, at han ikke hele tiden skal være på vagt under disse samtaler. Ikke hele tiden skulle huske på ikke at tale om emner som Alice Babs' debut som sangerinde i *Swing it, Magister*, for da var rosenknoppen måske endnu ikke født. Huske ikke at tale om depressionen i trediverne eller ratione-

ringen under krigen, for så kommer rosenknoppen måske til at sammenligne ham med sin far, som også somme tider taler om de år.

Hvor er det også synd for den mand, der hele tiden skal tænke på at dække den begyndende måne ved hjælp af en sindrig frisure, holde maven inde, når han optræder uden jakke og måske er nødt til at kysse pigen ved hjælp af en meget indviklet teknik, fordi hun ikke må bemærke, at han bærer protese, samtidig med at han spekulerer som en afsindig på, om forholdet varer så længe, at det er ulejligheden værd at anskaffe sig en toupé.

Stakkels mænd. Jeg vil prøve at avertere med mine dyder og fortrin, og måske på den måde give mit bidrag til at redde bare ét stykke hankøn for fornævnte lidelser.

Ved et godt samleje forbrænder man 250 kalorier, så måske kan jeg slå to fluer med ét smæk, og det er da en meget fornøjeligere måde at tabe sig på end ved at rende rundt ude i den råkølde natur. Der må da også være en mand på min alder, der har vægtproblemer, og i så fald har vi jo et fælles udgangspunkt. En fælles interesse i at dele en slankekur!

Og dog, efter annoncerne at dømme er der vist ingen mænd af den kategori på markedet. De er alle sammen meget ungdommelige af ydre. Jeg tænker, at det egentlig er mærkeligt, at alle midaldrende mænd, jeg ser på gaden – så godt som alle – har en lille charmant mave hængende ud over livremmen. Men de må vel så formodentlig være gift. Jeg har aldrig set en mand af den type avertere. De, jeg møder på gaden, er måske så heldige at være gift med en jævnaldrende, så de kan tillade sig en håndbajer i ny og næ uden derved at risikere at tabe ansigt og miste kone.

Hvordan skal min annonce så udformes for at være i overensstemmelse med sandheden og dog indeholde tilpas fristende momenter?

Den med samlejet og de 250 kalorier kan næppe bruges som et vægtigt argument. *Pæne piger* (og sådan en er jeg) på over 50 år må ikke skrive om deres behov for sex, for så virker de billige. *Pæne mænd* på over 50 må gerne skrive om *deres* behov angående samme sag. Så virker de virile. Der er fandens til forskel, også i det herrens år 1981, selvom Inge og Steen ellers har slået fast med syvtommersøm, at intet er unaturligt, og at vi alle, mænd som kvinder, er udstyret med visse krav og et ønske om at få tilfredsstillet visse behov.

Alt er tilladt.

I realiteten skulle det slet ikke være nødvendigt for mig at avertere. Jeg skulle have lov at pifte efter en mand på gaden, fordreje hovedet på ham ved at fortælle om mine vilde lyster. Tage ham med hjem, overtale ham til lidt pjank i badekarret, i sengen eller på kanten af køkkenbordet, hvorefter jeg skulle lade ham gå hjem, lægge mig i min egen seng og sove en sund og afslappet søvn. Gad vide, hvor mange af vor tids frisindede mænd der kan acceptere en sådan aktion som værende ganske normal. Nej, der er visselig lang vej til lighed mellem kønnene på det punkt.

3. KAPITEL

Siden min førnævnte varme og romantiske sommer i 1948 har der været andre nogenlunde mindeværdige somre, men der er nu nok én sommer, som – selvom den fandt sted små 30 år senere – på en måde kom på højde med den omtalte, hvad varme og romantik angår.

Året efter min skilsmisse var jeg som 48-årig på en rejse til det skønne Athen. En mand på 28 år og i ordets bogstaveligste forstand skøn som en græsk gud faldt pladask for min charme. Efter en kort – meget kort – betænkningstid smed jeg alle fordomme og hæmninger over bord. Slog mig løs med ham på de små tavernaer, smeltede hen i hans arme, når vi dansede under et tag af drueranker blandt de små kulørte lamper på udendørs estrader med Akropolis i måneskin som kulisse i baggrunden.

Jeg tog det for et helt vidunderligt, uforpligtende eventyr, som var højst tiltrængt og befriende oven på skilsmisssens strabadser.

Efter 14 dage med hede dage og nætter rejste jeg hjem, og vi førte en romantisk korrespondance på engelsk. Han var fattig som de fleste grækere, jeg traf det år, og jeg regnede aldrig med at se ham igen, men hans breve var for mig et inciterende indslag i en ret kedelig, grå, dansk hverdag. Et pust af varme på en kold, mørk vinterdag.

Et år gik, og pludselig en dag fik jeg brev fra Hamburg. Min unge elsker havde ikke kunnet styre sin længsel efter sin tilbedte og havde taget hyre på et skib for at komme op til mig.

”Elskede, i morgen er jeg hos dig,” skrev han og troede vel naturligt nok, at jeg blev glad for budskabet. Jeg var lammet af chok: Al min småborgerlighed væltede op i mig. Han måtte være skør. Hvad ville

folk sige! Ét er et ganske uforpligtende ferieeventyr i et fremmed land. Noget ganske andet er det at have en tyve år yngre elsker boende hos sig i en københavnsk karré, hvor alle kender hinanden mere eller mindre.

Her kommer vi igen til den lille diskrimination kønnene imellem. En dansk mand på min alder, hvem en lækker, ung, græsk pige ville op-søge på samme måde, ville blive beundret ganske umådeholdent. Åh, for et mandfolk! Men jeg var aldeles klar over, at når aldersforskellen er til den forkerte side (er den side forresten mere forkert end den anden?), ville jeg ret omgående få betegnelsen *latterlig gammel kælling* hæftet på mig, når denne affære rygtedes.

Historien om den katolske mand, der gik til skrifte, og hvor præsten måtte afbryde ham med ordene: *Så, så, min ven, det skal være*

skrifte, ikke pral, kunne muligvis nok være sand, men den samme historie vil givet aldrig kunne være rigtig med en kvinde i skriftestolen.

Det gjorde ondt på mig, og det var meget svært på lempelig måde at overbevise den unge mand om, at hans tilstedeværelse var uønsket. Han så på mig med sine dejlige, brune øjne og sang *vores* sang fra dansegulvet for mig:

”You are my sunshine, my only sunshine.”

Kort sagt, han var dårende dejlig som hin sommer, hvor det altså bare alligevel var noget ganske andet. Han returnerede med skibet efter få dages forløb, og jeg har aldrig siden hørt fra ham. Jeg kom til at savne hans romantiske breve og spontane postkort, hvorpå der bare stod, ”I love you.”

Havde jeg beholdt ham hos mig, havde jeg måske endnu været i stand til at fængsle ham. Hvem ved? På hans breddegrader forstår de at vurdere kvinder af den frodige type efter fortjeneste.

Måske skulle jeg emigrere!

4. KAPITEL

Tilbage til annoncen.

Et sidste forsøg inden overvejelserne om en eventuel emigration. Jeg tygger på kuglepennen. Den med overvægten skal helst kamoufleres. Ordene tyk, fed, overvægtig, dellet, trivelig, velnæret, ved huld, diger, svulmende og fyldig svæver rundt i hjernen på mig. Håbløst! Men så er den hjemme. Jeg er jo bare *buttet*. Lyder det ikke sødt? Og så er det jo sandt – næsten. Jeg noterer ordet *buttet* ned. Føler mig lettet, men ikke længe. Jeg begynder pludselig at forstå mændenes annoncer og opdager, at jeg selv er på vej over i deres rækker. At pynte lidt på sit image for at sælge sig selv. Egentlig såre naturligt!

Resten af annoncens ordlyd falder mig forholdsvis let. Vi har alle svage punkter, men mit handicap er nu pakket pænt ind, og hvad jeg ellers kan friste hankønnet med, falder mig ret let i pennen. Efter to års studier af annoncer ved jeg nok, hvad der skal til som lokkemad. Annoncen er hurtigt affattet, og jeg skynder mig at afsende den, inden jeg når at fortryde.

”København og omegn.

Jeg er en 52-årig kvinde. Bor i egen lejlighed. Har et godt job, men tilbringer i mangel af bedre det meste af min fritid som sekretær i en humanitær hjælpeorganisation. Da alle mine sanser og følelser er helt intakte, ville jeg faktisk foretrække at tilbringe fritiden sammen med en ligestillet partner. Føler du dig også ensom? Har du behov for romantik og erotik? Skriv til mig, og hvis den rette mand for mig findes i dig – og omvendt – så lad os tage hinanden i hånden og vandre sammen ind i livets efterår, som i så fald nok skal blive en smuk oplevelse.”

Der går et stykke tid. Jeg har travlt på jobbet og har næsten glemt alt om annoncen, indtil der en morgen dumper 125 breve ind ad brevsprækken. Jeg er overvældet og bærer brevbunken ind på mit skrivebord. Det ligner ganske et foto fra udtrækningen af en vinder i et ugeblads fødselsdagskonkurrence.

Da jeg har fattet mig, skrider jeg til værket med at åbne brevene, og som en naturlig reaktion tager jeg den mest iøjnefaldende kuvert først. Den er rosafarvet, og på den er malet et hjerte af roser og forglemmigejer i de sarteste pastelfarver. Det tiltaler min trang til romantik. Jeg åbner det. Det indeholder et tilbud fra en mand, der er meget kærlig og følsom af natur og savner lige netop sådan en som mig. Jeg er smigret. Han foreslår, at vi starter med en langvarig korrespondance som et solidt grundlag for vort bekendtskab. Så kender vi også hinanden vældig godt til den tid, hvor vi skal mødes. Jeg er med på tanken, indtil jeg opdager, at vort første møde skal finde sted om cirka fem år, da han desværre er forhindret i at møde mig indtil da. Til den tid bliver han nemlig løsladt fra det statsfængsel, hvor han er anbragt for at have myrdet sin kone. Han kom desværre til at slå hende ihjel under et skænderi. Det var bare et hændeligt uheld. Han er glad for kvinder, men han er absolut tilhænger af, at de skal have nogle på kajen en gang imellem, så de lærer deres plads at kende. I øvrigt beskriver han sig selv som jordens roligste og ømmeste mand med sans for romantik. Jeg kan roligt begynde at glæde mig!

Jeg skriver et minus på kuverten og lægger den til venstre for mig på skrivebordet blandt det, der med tiden skal vokse til stakken af nittere. Jeg læser videre, uddeler plusser og minusser og spørgsmålstegn og har til sidst tre sirlige bunker af breve.

Her er sandelig lidt for en hver smag. Her er mænd i alderen fra 23 til 78 år. Noget af alt det stof skal kunne danne grundlag for min fremtid. I en af disse kuverter ligger løsningen på mit problem. Lykken vinker forude, men først skal jeg altså så grueligt meget igennem. Jeg regner ud, at hvis jeg skal møde alle 125 mand, vil jeg være optaget hver aften de næste fire måneder. Jeg kan umuligt lære et menneske at kende på én aften, så nogle skal jeg altså møde flere gange, og mens dagene går med at møde de forkerte, finder de øvrige - måske de attråværdige, men bare dårligt formulerede mænd - sig en anden kvinde. Ganske vist er stakken af minusbreve ret anselig, men jeg vil alligevel gemme dem, for man kan jo aldrig vide.

Der begynder at gå panik i mig. Jeg ved på forhånd, at jeg ikke orker at gå ud hver eneste aften, men at jeg må have nogle friaftener ind imellem. Minusdage bliver lige pludselig lig med fridage. Min frisørregning vil komme på uanede højder, for jeg skal jo hele tiden være på toppen, da jeg ikke på forhånd kan vide, hvornår uret vil falde i slag. Jeg imødeser den spændende fremtid, som jeg ønskede mig i mine ensomme aftener foran tv-skærmen.

Jeg ryster af skræk og frydefuld forventning!

5. KAPITEL

Da jeg nu sidder og roder i brevbunken og piller de mest spændende breve ud, forekommer en af håndskrifterne mig pludselig bekendt. Jeg vender arket om, og ja, den er god nok. Brevet er fra min ungdoms elskede, Bernhard. Han bor på en adresse cirka et kvarters bilkørsel fra mig. Han skriver om sine to forliste ægteskaber med to børn i hvert. Han skriver smukt og følsomt om savnet af en kvinde til at dele sorger og glæder mig, sin knugende ensomhedsfølelse og gode økonomiske kår. Typisk for den korrekte Bernhard står på foden af brevet: *Telefontid mellem 17 og 19 de første fire dage i ugen.*

Jeg bliver tør i halsen, får hjertebanken og mindes de dejlige timer, vi havde sammen dengang for 33 år siden. Det er torsdag, og det står mig helt klart, at klokken 17 vil Bernhard have mig i røret.

Timerne snegler sig af sted. Præcis klokken 17 ringer jeg op, og en velmoduleret stemme gentager nummeret. Selv efter disse mange år genkender jeg nemt hans baryton. Jeg siger:

”Davs, Bernhard, det er Rita.”

Han svarer:

”De må vist have fået forkert nummer.”

Jeg spørger for sjov:

”Kender du da slet ikke en pige ved navn Rita?”

Et minuts stilhed.

”Nej, absolut nej.”

Jeg kører videre.

”Har du da heller aldrig kendt en pige af det navn?”

Dyb koncentration i den anden ende af røret. Til sidst siger han:

”Jo, men det er sgu mange år siden.”

Jeg får lyst til at drille.

”Hvorfor bliver du så ved at skrive til mig?”

Han går lige i fælden og udbryder spontant:

”Jamen, det er da ved gud længe siden, jeg er holdt op med det!”

Jeg driller videre.

”Nej, jeg sidder her med et helt frisk brev fra dig, dateret i sidste uge.”

Så falder tiøren, og han nærmest brøler i røret:

”Hvor i helvede vover du at ringe til mig. Du er måske ikke klar over, at du nærmest har ødelagt mit liv!”

Jeg prøver at trøste og fortæller ham, at efter hans brev at dømme har han været gift to gange og avlet fire børn, så lidt kærlighed må han vel have oplevet siden 1948. Da hans første vrede har lagt sig, fortæller jeg ham, at han som den første af de 125 brevskrivende mænd får chancen for at erobre mig, og at jeg egentlig godt er klar over, at jeg i sin tid gjorde ham fortræd. Nu kan vi mødes og gøre et nyt forsøg, siden vi åbenbart aldrig helt og fuldstændigt har glemt hinanden. Han lader sig berolige, og vi skal nu finde en dag, hvor vi kan mødes.

Jeg for min part vil gerne have mødet overstået hurtigst muligt, så spændingen kan udløses, og jeg foreslår næste dag, fredag. Men desværre. Bernhard har et vigtigt møde fredag aften, og lørdag morgen rejser han på weekend til sin gamle mor på firs, som sidder i provinsen og venter besøg. Han nænner ikke at skuffe hende. Mandag vil han være træt oven på rejsen, men vi aftaler så, at han skal komme til mig førstkommande tirsdag. Jeg glæder mig til at gøre min ungdomssynd god igen og lægger resten af brevene ned i min skuffe. Jeg regner ikke med at få brug for dem. Nu har jeg jo min Bernhard, og jeg husker kun gode timer med ham.

Jeg drømmer mig gennem de næste fire dage. Det bliver tirsdag. Jeg går til frisør og tilbringer timer med at overveje, hvad jeg skal iføre mig til denne helt specielle lejlighed. Han skal komme klokken 19.30 til en kop kaffe. Jeg finder alle mine gamle amatørfotos med ham og mig fra den varme sommer frem.

Klokken 18.30 er jeg parat til at modtage ham. Jeg vandrer kæde-rygende rundt i lejligheden og får røde og uklædelige pletter på halsen af nervøsitet. Jeg kredser om glasset med Librium, men piller og spiritus går ikke godt sammen, og jeg har købt en flaske hvidvin til lejligheden, hvis kaffen ikke skulle være nok til at løse op for det aldrende pars konversation.

Klokken 19.10 ringer telefonen. Det er Bernhard, og inden han overhovedet får mælet et ord, farer det lynhurtigt gennem mit hoved, at det her er et afbud, og at jeg har rigtig godt af, at han ikke kommer. Det er nemesis – hævn fra gamle dage – løn som forskyldt.

Bernhard rømmer sig.

”Tja, så kører jeg altså hjemmefra nu, Rita.”

Jeg liver op og fortæller ham om min glæde over at skulle gense ham. Vi lægger telefonen. Fem minutter går. Telefonen ringer igen. Jeg er kold og rolig, da jeg tager den. Afbud fra min elskede kan det jo ikke være, da han formodes at være på vej i sin bil.

Igen lyder Bernhards stemme.

”Ja, så starter jeg altså.”

Han lyder forpint, og hans stemme er lidt ru. Varmen skyller hen over mig. Jeg betror ham, at han ikke skal blive forskrækket, hvis jeg falder hulkende om i hans favn, når vi ses. Han trækker vejret dybt og siger, at det lyder da lækkert til en begyndelse.

Klokken 19.30 ringer dørklokken. Jeg føler det, som jeg skal bevise. Jeg lukker op, og der står han så, min ungdoms elskede! Let genkendelig, høj og rank, stort hvidt hår, mager og lidt furet. Kun det, at han nu bærer briller, synes mig forandret. Han har på forhånd interviewet mig i telefonen den første dag, om hvordan jeg nu så ud, og om jeg var lige så sød, som da jeg var ung. Jeg har svaret, at jeg vistnok var sød endnu, men dog med forskelligheder fra dengang. Blandt andet var der i hvert fald cirka 20 kilo til forskel.

Nu står han der i døråbningen, og han ser – bare ser på mig – og jeg stirrer paralyseret tilbage. Vi er tavse et godt stykke tid. Det hele er ligesom *for* stærkt, og luften er ladet med vibrationer. Så hvisker vi samtidig henholdsvis *Bernhard* og *Rita* i munden på hinanden. Andet end navnene bliver det ikke til i første omgang.

Han træder over dørrinnet og rækker mig en plastikpose, smiler genert og siger:

”Jeg tog en flaske sludrevand med for en sikkerheds skyld.”

Vi går ind og sætter os. Langsomt, meget langsomt kommer der lidt liv i os oven på det bevægede gensynsøjeblik. Han fortæller mig, at han først på aftenen havde styrket sig på en whiskysjus, ringet til mig, var gået ned til bilen, gået op igen, drukket sig en sjus til, ringet til mig for anden gang, var gået ned og været stærkt fristet til at gå op igen, men som han siger, han skulle jo gerne være i stand til at køre, og det ville vel give et dårligt førstehåndsindtryk, hvis han ankom i taxa i beruset tilstand. Jeg kvitterer ved at fortælle ham om min kredsen om pilleglasset. Så tager jeg mine fotos frem, og han fortæller mig, at hans første kone var meget jaloux på de billeder og engang til hans store sorg havde brændt dem. Vi ser nu sammen på dem og svælger i søde minder. Han siger, at jeg er sød, præcis lige så sød, som han havde

forventet. At jeg endda ser bedre ud, end han havde regnet med. Han havde tænkt, at 33 år er lang tid og havde ventet at se en lidt sat, hvidhåret dame. Jeg retter diskret på mine nytonede lokker og undlader at svare. Man behøver jo ikke absolut altid at berøve et menneske dets illusioner!

Vi drikker min flaske hvidvin og lægger hans på køl, liver gevaldigt op, bliver pjankede, og amorerne danser omkring os. Jeg føler mig igen ung og dejlig, da han fortæller, at han har været gift to gange, men at han hver gang på sin bryllupsdag i et lynhurtigt glimt har set mig for sig og ønsket, det var mig, der stod ved hans side. Han siger, at jeg altid har været hans drømmepige, og at lige netop den sommer står for ham som i en gylden drøm. Han har aldrig siden kunnet se en høstak uden at mindes mig. Denne kriblen og krablen af høet, som kun forhøjede nydelserne.

Jeg er lidt forbavset, for det med høstakkene har jeg aldrig selv siden tænkt på eller forbundet med noget særligt. Der kan man bare se. Tænk, at jeg har spøgt i hans hjerne i alle de år. Min selvagtelse stiger. Som i 1948 går hans næsegruse tilbedelse mig til hovedet. Det lover sandelig godt, det her!

Vi drikker den anden flaske hvidvin, og han flytter sig over i sofaen til mig. Vi er ganske enige om, at nu har vi begge fundet lykken, og en forjættende fremtid vinker forude. Vi lægger planer for vor kommende tilværelse som par. Da han omsider kysser mig, husker jeg tydeligt hans måde at kysse på, og jeg er igen bare nitten år.

Saligt, saligt!